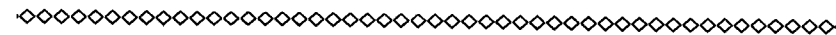

på at den har angrepet menneskene. Det samme resultat er mange naturforskere både her hjemme og i Sverige kommet til. Likevel går jegerne mann av huse når de hører om bjørn som rusler alene innover molteklede heier.

Men nå må det gjøres noe for å få bjørnen fredet. Det haster. Ja, det haster veldig! Snart er bjørnen utryddet i vårt land. Situasjonen er så ille at i Sverige, hvor bjørnen forlenget er totalfredet, har det hevet seg sterke røster for å henstille til nabolandene å ta vare på de få rester av landbjørnstammen som er igjen.

Har vi da totalt glemt det godslige eventyret vårt, Bamse Brakar? Er vi blitt så moderniserte og betongbetonte at vi ikke tåler å ha denne raggete, men stort sett fredsommelige karen iblant oss? Vel, den slår vel en og annen sau nå og da, kanskje også ei ku, kanskje en hest, men vi har jo fått noe som heter Viltfond. Her strømmer det inn ikke ringe midler, og det fåtall sauer som blir slått av bamsen må det kunne gå an å erstatte. Vakkert ville det bli den dagen da bamsen igjen, ragget og godmodig, ruslet innover Trøndelags skoger. Den ville berike vår natur, den ville gi oss noe av suset fra de store skogene tilbake. La oss trøndere gå foran her. La oss gjøre noe for bamsen! Norge vil bli et fattig land uten skogenes konge.

NATT PÅ BLANKE DØNNINGER

Av Arne Nordbotn

Så var det første gangen igjen. Første tur mot havet for denne sommeren, første tur mot skjær, holmer, dragsug, fuglelåt og fiskeplass. — Den vesle motorbåten vår murra og mol seg vestover mellom holmene. Vi hadde smurt og stelt, lappet, vølt og malt i dager og kvelder. Vi hadde stortrivdes med tjære, skrunøkkel, fil og loddebolt.

Vesthimmelen sto mot oss med skylag i vannrette felter. Sola hang over framstevnen, og rundt oss voks holmer og skjær opp av sjøen. Kvit måselort pyntet svaberga, torvstakkene raket opp som svarte tårn med motlys flimrende i kanten. Grå skygger seilte over sjøen og skjæra gikk rygg i rygg; med likeglad runding tok de seg fram gjennom bølgekruset.

Vi hadde passert Madsøya og Skjørøya. Lykta på Triholmene voks opp like over båtripa. Stevnen svingte ut. Så kom det første rolige, drivende løft, det første sug nedover igjen. Umerkkelig arbeidde langstrakte rygger.

Møtet med en gammel venn førte vennens rytme inn i kroppen. Og rytmen, havets rytme, det rolige, evige løft og sug, forplantet seg til sinnet.

Det var det første møte med havet etter en lang vinter.

Godt møte du lange dønning. Du ønsker meg velkommen til storseifeltet ved Adsen.

— — —

Restene av de sjøer sommernordavinden har sendt inn fra storhavet, går i rolig kvelving mot lykta ved Adsen-odden. Snart speiler dens skjellvokste jernføtter seg i bølgedalens glatte runding, snart skjules skjell og tang av ryggene som ruller.

Motorbåten har vi lagt oppunder øya. Vi to i småbåten setter vabein på ripa, lar jernsteinen gå. Bare surringen fra vabeinhjulet forteller at nå går storseisluka på årets første tur mot dypet. Husa på Odden ruver mot soløyet, stua stikker så vidt fram unna en berghammer, fyrlykta står rett mot Lamholmen i Gjesinga. Vi er på hold.

Snøret har nådd bunn. Det rytmiske drag oppover begynner.

— — —
Tror noen at det er forskjell på det første spennende drag med kostbar stang, taum og flue i ei elv, og det første drag med bomulls-snøre og sluk til 90 øre ute i havet? Å nei, vi venter med samme spenning.

Snøret har lagt seg i kveil på tilja. Meter for meter løper inn over vabeinet, bare en liten sildrebekk med sjøvatt renner ned fra hjulet.

Da står heile greia bom fast. Vi to i båten ser på hverandre. «Hain e' her, ja.»

Rykk for rykk går snøret ned igjen. Det vipper ei stund over vabeinet, ned — opp, ned igjen. Men så får mennesket overtaket. Det skal jo alltid vinne.

Jernsteinen kommer inn. Så er det bare 5—6 favner igjen. Jeg stikker hodet utfor ripa, ser noe kvitt som seiler i ring nede i grønn-kavet. Så kommer det korte plask. Siden er det bare kraftige slag med sporden mot tiljene mens rødt fiskeblod renner der kniven åpnet. Og sluka er på vei mot dypet på nytt.

— — —
Sola har tatt kveldsbad bak havranda i nordvest. Dønningen er blank og nesten umerkelig. Husa på Odden er svarte. Plask av småsei høres fra grunnene, den leker i rødt hav. Måker og terner er med på leken — og rovet. Bortunder et skjær duver ei laksnot

Havnatta er slutt. Med småbåten på slep surrer vi fram mot fjell med morgenlys over Arne Nordbotten

under tre tønner. Båten vår er tung i bakskotten. Snøret har gjort mange turer. Men nå er fisken borte. Den har tatt «midnattsstø». Det gjør også vi.

Kaffebålet varmer i bergkløfta, kaffelukt siger ned mot tang som duver i dragsuget. Havet har ingen grensekant lenger. Grenselandet mot himmelen er blåfiolett.

Værslitt mose er ryggstø. En løsslitt garnkule rakler mellom steinene bak odden. Bare lykta blinker. Langt unna får en svar fra andre. Fyret ytterst mot nordøst sender rødfarge ut i augustnatta.

Da vi igjen er i båten, har natthimmelen flytta seg inn mot fjellranda. Kopparen står som en svart skalkhatt i sør-aust. Og storseien er våknet. Den er hissigere på sluka enn noen gang før. Hurtigruta glir forbi på vei til Trondheim. Vi duver på baugsjøen. Det liker storseien.

Et fint vinddrag fra land forteller at morgenen holder på å stå opp. Sommerdøgnets kretsløp i lufta må gå sin gang. I øst er himmelen rød. Det kulser litt over nakken. Småseien har gjemt seg. Måsen sitter med nebbet under vingen.

Da spiller det i rødt og gull i skvulpet. Kopparen blir rød med ett, alt er rødt, selv håret på min gråhårede venn.

Seien tar kvil. Nå er det slutt. Vi tar småbåten på slep. Motoren surrer oss mot land. I stuevinduene i de forlatte husa på Odden lyser det rødt og blankt. Det ser ut som om folket er vendt tilbake med lampe i hand. Oppunder land siger røyken fra ei stuepipe utover, ekte torvrøyk som kiler i nesene. Her bor folk, her bur folk seg på å dra på sjøen til dagfiske.

Et stykke unna skurer en båt lunnstokkene i ei båtstø. En eller annen legger vel nistkoppen i midtrommet for å ta sin dagstørn etter ueren. Men vi surrer mot land.

Vår havnatt er slutt.